

december 2015

Indijski ocean 2015

Južna Afrika

1. december 2015, torek

Port St. Francis

Plujeva po planu. Vetra ni, nič se mi ne mudi, motorček prede na nizkih obratih. Ko pride dopoldan veter, bova midva že zdavnaj v luki. In prišel bo počasi in ne bo ga dosti, le okoli 4 Bf. In vreme bo lepo, sončno. No, taka je bila napoved. Zgodilo se je pa malček drugače. Za začetek ni jasno. Pravzaprav, jasno je, vendar le nad meglo. V drugi polovici noči se je spustila. Hej, v megli nisem plul - ne pomnim, kdaj je bilo na zadnje. Morda pred sedmimi leti na Jadranu? Megla je zoprna zadeva, vlaga ti zleze pod kožo. Mrzlo je, zebe. Pa se naredi dan in se tolažim, da bo kmalu bolje. Še enajst milj imava do luke, ko se v čisti bonaci pojavi sapica. In še celih deset milj imava, ko že vleče 6 Bf točno v nos. Motor dela z resnimi obrati, da sploh plujeva tja, kamor sva bila namenjena. V megli. Pri devetih miljah pred ciljem moram zaviti iz smeri, ročno krmariti in se izogibat valovom, da (preveč) ne nabijava. Prijeten downwind sailing (no, pravzaprav motoriranje v popolni bonaci zadnjih nekaj ur) se je v desetih minutah spremenil v silno zoprno plovbo proti vetru. Odštevam milje do zavetišča. Počasi gre. Ne priznam, da sva bila le slabi dve uri prepozna. Ni bila moja napaka, veter je prišel dve uri preden so mu to meteorologi uradno dovolili!

Pred luko je mirno in malo po šesti zjutraj spustiva sidro. Če se bodo kasneje na klice v marini javili in bo kaj prostora, greva notri, sicer pa tale veter lahko čisto spodobno preživiva tudi na sidru. Zavetrje je dobro. Ne mine pol ure, ko se mimo pripelje ribič in nama pove, da port kapitan že nestrpno čaka, kdaj ga pokliče. In ga. Takoj naju povabi v luko in poišče privez. Dva marinerota v dingi in dva na pontone. Veni vidi vici. Tudi tega se ne spomnim, kdaj so naju tako opedenali. Lepo. Ko sva zapuščala Richards Bay in kolovratila okoli oblastnikov, sva malo šlampasto pripravila flight plan (ne vem, zakaj se temu spisku pristanišč tako reče, razen morda zato, ker smo na Agulhasu res skoraj leteli). To je najbolj pomemben dokument, vendar današnje luke ni na seznamu. Pa Johann samo zamahne z glavo, zanj je to v redu. Lepo. In preden greva, naj se samo oglasiva in nama da drug papir za naslednjo luko, pa bo. Ostaneva lahko, kolikor časa želiva.

Malo se sprehodiva in ni kaj veliko za početi. Dve, ne najbolje založeni, čendleriji, nekaj oštarij in souveniržirnic ter deep sea fishingarjev, pa se vse skupaj počasi konča. Pomalicava in takoj nama je jasno, da v tej luki, ki je na eni strani marina in na drugi ribiška luka, ne bova mlatila carne. Tukaj bo na sporedu morska hrana. Za malico so lignji in raki. Dobra hrana, čeprav je priti do nje malo komplicirano. Takole gre. Zaviješ v oštarijo in si najdeš mizo. Potem ugotoviš, da vsi naročajo pri šanku in greš tja še sam. Prijazna dečva iz čokolade ti za vsako hrano na meniju razloži kaj je, kako je pripravljena in kakšnega okusa je. Vendar, ko se odločiš za svojo izbiro, ti lepo pove, da se naroča na drugem mestu, tukaj se hrana le prevzame, če želiš tejkavej. Ne želiva. Torej, se prestavita na nasprotno stran oštarije. In lepo počasi se za nama prestavi tudi taista punčara. Kaj želita? Pa ji vse še enkrat lepo z nasmeškom na obrazu poveva. Itak naju je ona prej naučila, kaj bova jedla. Tako, sedaj je naročilo sprejeto in ga bo posredovala v kuhinjo. Kuhinja je za onim prvim šankom. Narejeno bo takoj, ko bova na vrsti. Prav. In se lepo v slou-moušn tempu prestavi nazaj za prvi pult in začne kuhat. In potem naju njena kolegica še postreže. Počasi. Tako so jo naučili in tako sedaj dela. In pika.

Ampak. Med malico zazvoni telefon (le kateri cepec si je izmislil Viber, da sem tudi tukaj dosegljiv!) in moje prostočasne aktivnosti se počasi zaključijo. Do večera dežuram za mašinc. Vesna si najde prevoz do mesteca (oštirka jo zapelje - verjetno računa, da bova zato dan zaključila pri njej in ne pri konkurenci). Glede na to, da popoldan dobim Vesnin mail s sliko iz grške birtijce, kjer v glavni vlogi nastopata ouzo in sarmice, se ji ne godi nič hudega.

Še na ribjo večerjo in potem počasi na zaslužen počitek. Vendar, če sva se odrekla mesu, vinu se nisva. Itak pa pivo v tem mrazu ne paše. Gluhwein bi bila prava zadeva, če bi jo tile tukaj poznali. Kljub vsemu je današnje vino nekaj posebnega. Velikokrat sem že videl na steklenici napis Don't drink and drive, nikoli pa še Don't drink and walk on the road, you can be killed. Še posebej, ker ljudje, ki si v Južni Afriki lahko privoščijo tako vino, nikoli ne hodijo peš po cesti.

Jutri zjutraj se odločiva, ali greva dalje ali ostaneva še kak dan. Manjana...

Port St Francis - ko so gradili luko so hkrati naredili še marino

tukaj lovijo ribiči skoraj izključno le kalamare

v marini je bilo še kar dosti prostora; cena za take padalce kot sva midva je bila 13 eurov na dan vključno z elektriko in vodo

okoli marine pa apartmaji - ves ta konec je erto fensi za višji standard;

tudi kar nekaj oštarij je, kraljuje morska hrana

vasica Port St Francis v kateri imajo hiše slamnate strehe; 3 leta nazaj je zgorelo 80 hiš!

je pa vasica več ali manj bolj vikendaška

peš sem hodila samo jaz ...ostali se vozijo :)

folk se je kopal, menda ima morje 18-19 stopinj ... in to v kopalkah !!!!

...in, ko se potepam po vasici naletim na grško oštarijo; oštir je iz Lesbosa, tapravi grk in sarmice s kozarčkom ouza je bila pravišnja malica ; sva se z grkom zaklepetala in čvekala več kot dve uri

ob morski večerji je bilo treba spiti tudi kozarec, dva vina ... zanimiv je napis na koncu nalepke :)

2. december 2015, sredo

Port St. Francis - Cape Town (1. dan)

Dobro sem se naspal, jutro je lepo in mirno. Preverim vreme. Če izplujeva danes, prijadrava v soboto v Cape Town, če pa ne izplujeva, morava tukaj ali pa v Mosel Bayu čakati vsaj deset dni. Po današnji napovedi, seveda. Ne bova čakala. Pozajtrkujeva in potem do port kapitana po odpustnico. Pa ga ni. Je na enem very important meetingu. Ni panike, nič se nama ne mudi, bova pa malo pokafetkala in se vrneva čez pol ure. Pri Alviri prijetno klepetamo. Slikarki, Alvira in njena sestra dvojčica Alouette, imata v luki atelje in prodajata slike in starine. Čez mesec dni odhajata v Evropo na turnejo. Kakorkoli, namesto da bi kafetkala v sosednji oštariji, spijsava kavo kar pri njej.

Opoldne izplujeva. Veter na začetku je šibak, se pa popoldan počasi začenja pojavljati in ga je že za 5 Bf. Tudi morja je že nekaj. Vendar vse od zadaj, tako da je plovba čisto ok. Ponoči ga bo več, jutri še več in pričakujeva lahko 7 Bf krmnih vetrov, potem bo pa spet bolje.

Alvia in njena dvojčica Alouette imata studio Imaginarium kjer prodajata svoje slike in starine

jasno, da sem ju navdušila tudi nad Ljubljano, če bosta kaj hodili mimo :)

pogled na počitniško naselje z morja

če bi ostala v tej vasici dalj časa, bi bil prijeten dolg sprehod po peščenih obalah

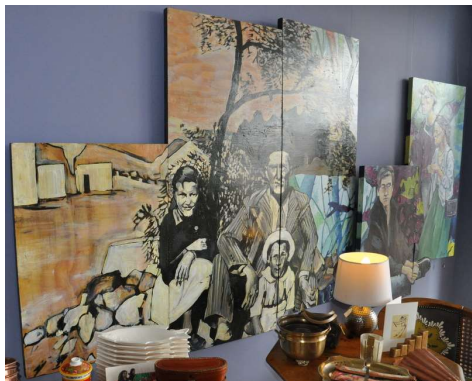
3. december 2015, četrtek

Port St. Francis - Cape Town (2. dan)

Zadnji dan v Indijskem oceanu je bil lep, sončen, vetroven in predvsem suh. Tudi noč je bila suha, kar je pri teh nizkih temperaturah zelo pomembno. Bojim se, da današnja ne bo taka. Dober veter, 5-6 Bf krme, in nepričakovani tok naju vodita k cilju precej hitreje, kot sem načrtoval. Namesto v soboto dopoldne kaže na pristanek v petek pozno zvečer. Kaj storiti? Upočasniti, se sidrati preko noči ali vpluti v marino ponoči? Jutri se odločiva. Takrat bova imela tudi omrežje in bova lahko preverila v kateri marini, če sploh kateri, imajo prostor za naju.

Razen tega, da sem se moral umikati ribiču, ki bi se sicer gladko zaletel vame, se kaj pomembnega danes ni zgodilo. Za sail before steam in desno pravilo vrli ribolovec očitno še ni slišal. Ali pa je šel malo počivat po naporni noči in ni gledal, kje vozi. Kakorkoli, lepo se je izšlo. Ladijskega prometa je tudi kar nekaj, a so ladje velike, lepo označene in se jim ni težko ogniti. Se je pa potrebno. Večkrat se je sprožil collision alarm in sem moral spremeniti smer za deset ali dvajset stopinj nekaj milj pred bližnjim srečanjem, da smo potem pluli na varni razdalji, miljo narazen.

Za kosilo imava sataraš. Vesna je nabavila ogromno zelenjave, pa sva složno ugotovila, da solatka v tem mrazu pač ne paše. In tako se je glavni kuhar odločil za salomonsko rešitev, kako porabiti zelenjavo in pri tem jesti meso. Sataraš je bil logična izbira.

slike dvojčic v njunem ateljeju

4. december 2015, petek

Port St. Francis - Cape Town (3. dan)

Nov dan, nov ocean.

Ob zori jadrava mimo svetilnika na Cape Agulhas, ki je Mali zadnjih 30 milj kazal pot. No, kazal že, krmilil jo je pa Raymarinko na podlagi znanja, ki mu ga je nesebično podaril GPS. Zapuščava torej Indijski ocean, kjer sva prebila eno leto in se vračava v Atlantik. Tokrat z druge strani, kot sva ga zapustila. In zapuščava tako dobrosrčen tok Agulhas ter se podajava v vode, ki jih nadzoruje hladen (kot da ni že dovolj hladno!) antarktični tok, Benguela po imenu. Ta naju bo spremljal dober del poti po Atlantiku. Mimogrede, nikoli nisem razumel, zakaj se (v vseh meni znanih jezikih) skrajšano reče Atlantik in Pacifik, za Indijski ocean pa te okrajšave ni. Niti je ni za četrti ocean, Južni ocean. Indij, Južnik?

Kaj naj rečem o Indijskem oceanu? Predvsem to, da sploh ni tako težaven, kakršen sloves ima. Razen področja severno od Madagaskarja, ki je bilo malo preveč prevetreno za Malo, se da drugje čisto lepo jadrat. Z nekaj pametnega planiranja, seveda. Le premajhen je za eno leto. Kolovratila sva kolikor se je dalo počasi, pa sva bila na vsakem koncu precej dalje, kot sva navajena. Lahko bi sicer zaplula do Kenije, Tanzanije (in enosmerno do Somalije), pa se je potem od tam potrebno boriti proti toku, vetru in valu. In piratom, v primeru Somalije. To se mi ni dalo. Ali pa čakati nekaj mesecev, da se monsum obrne. Spet ni bilo po najinem okusu. Le po Madagaskarju in Komorih bi lahko malo več kolovratila, pa je mene okupirala služba in ni šlo. Škoda. Južna Afrika seveda je destinacija za izlete, pa sva jo pred leti že temeljito obdelala. Da bi dvakrat hodil gledat leva v isti park, pa tudi ne gre. Vsekakor pa nama bodo ostali zelo lepi spomini iz Maldivov in Maskarenov, če omenim le najlepše destinacije. In na žalost zelo slabi spomini iz Sri Lanke in Sejšelov.

Torej, povrnimo se iz spominov v sedanjost. Ponoči me dohiti in prehití katamaran. Ponoči motorirava, vetra ni. Zjutraj se razmerje moči obrne. Z dnevom se pojavi veter. Katič se je že ob osmih zjutraj izgubil v meglicah za nami. In veter se počasi dviguje. Lepo in konstantno. Ni refulov, ki so bili tako pogosti na plovbi ob Afriki. Ker ni refulov, ni zmešanih valov. Večino časa preko dneva imava 6 Bf krme, le od Rta dobrega upanja do Cape Towna je veter bolj zmešan in imamo vse od bonace do 35 vozlov povprečnega vetra. Odlično napredujema, tudi Benguela nama pomaga.

Kar naenkrat postane povsem možno, da priplujeva že nocoj in ne šele jutri zjutraj. Pokličem v marino in se zmenim za privez. Vesna pokliče Michala in Evito in se zmeni za privezovanje. Slednje je bilo kar potrebno. V zelo ozko odmerjeno plovno področje med pontoni v marini priplujeva v 25 vozlih vetra in z veliko hitrostjo je potrebno pluti (Paula, ki nama je z lučjo pokazala kateri ponton je naš, močno teče po pontonu, da naju lahko pričaka na privezu). En sam poskus imava. Če nama ne uspe, se bodo med seboj pogovarjale zavarovalnice. Ian mi je že po telefonu povedal, da je dostop do priveza zelo triki in da ga on ne bi poskušal v takem vetru. Je že vedel zakaj, on je videl razmere. Vendar, od kud dete zna, koliko je to jedna tona. Odločim se za tisti en poskus. In... Vsi štirje ga izvedemo brezhibno! Veni vidi vici in Mala je privezana. Uffff...

Konjak, Bailey in langkavijsko djutifri vino (Made in South Africa), prijeten klepet s prijatelji in ura je dve zjutraj, ko se morje toliko umiri, da lahko zaključimo z debato. Ali pa zaključimo zato, ker smo vse popili, kdo ve...

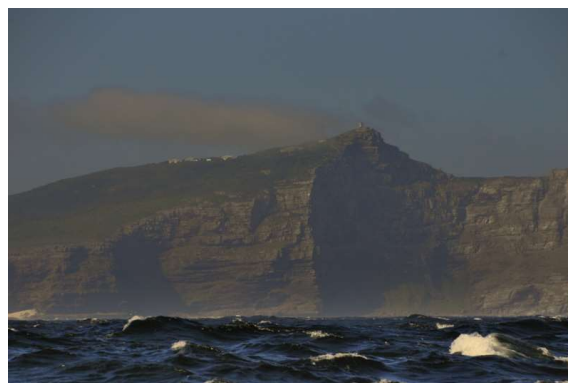
nižja temperatura zraka in veter ter prisilita, da se oblečeš v jadrarno obleko

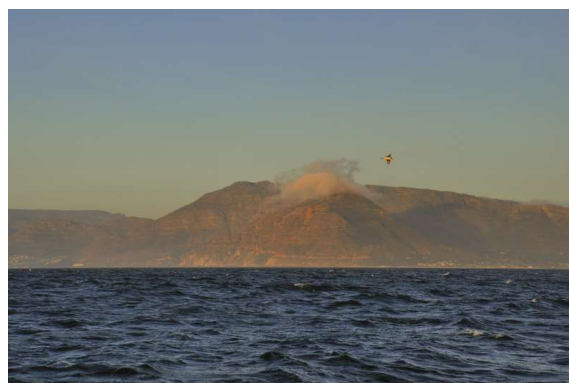
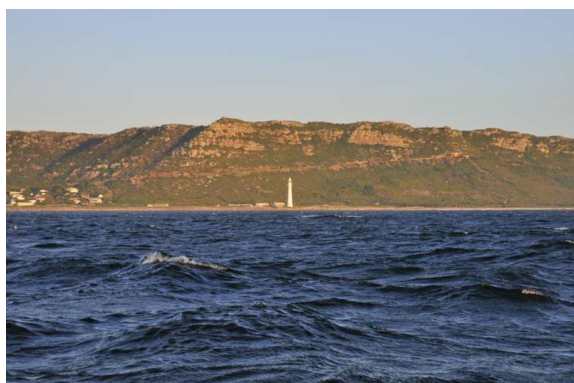
....približujemo se Rtu dobrega upanja

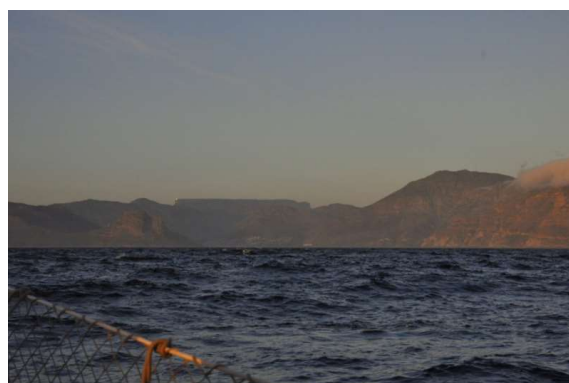
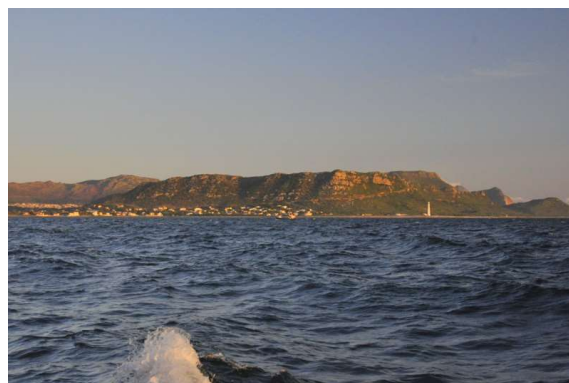
Rt dobrega upanja

fotografirano kakšne tri milje stran, slaba vidljivost

kako piha se vidi po oblakah, ki se hitro premikajo

na vrhu Table mountaina sveti lučka

5. december 2015, sobota**Cape Town**

Ob pol desetih zjutraj me zbudi Vesnino tuširanje. Ej, tole je pa nekaj novega! Običajno se zbudim ob sončnem vzhodu. Je ta današnja anomalija posledica pomanjkanja adrenalina? Ali morda sinoči zaužitih opojnih substanc? Substanc, kjer je na steklenici jasno in glasno izražen pomislek, da je bolje, da človek ne hodi, če jih zaužije.

Čeprav je bila plovba zadnjih dni čisto spodobna (Vesna je večino časa prebila za računalnikom v podpalubju), je neizpodbitno dejstvo da sva obplula južni konec Afrike. To naj bi bila po vseh poročilih ena težjih etap na celotni plovbi, pa se je iztekla tako rekoč idealno. 900 milj dolgo pot sva z majhno in precej zaraščeno barko preplula v slabih petih dneh in pol, neto. Objadrala sva enega izmed treh slavnih rtov, Rt viharjev. Plula sva po enem najbolj znanih tokov na svetu, Agulhasu. In prilagajala sva se tako zelo razvpitim vremenskim oknom. Jadralsko sigurno neprimerno bolj zanimiva etapa, kot plovba po pasatih. Michal ima danes slovesnost ob tem. Celotni posadki bo izročil plakete zaslug za narod, ker so skupaj z njim storili to pogumno dejanje. Midva sva bolj pragmatična. Namesto plaket, sva pozno popoldan prekinila delo in odprla flaško rujnega ter jo popila skupaj z Paulo in Ianom. Namen je bil enak.

Sicer je dan minil delovno. In jutri bo verjetno podobno. V ponedeljek, ko se odpro trgovine in uradi, so na sporedu čendlerije in morda izlet na slavno Mizasto goro. Počasi se bo začelo usklajevanje za termin dviga barke iz vode ter barvanja podvozja. Ampak, do takrat je še daleč. V vseh štirih dimenzijah našega sveta bi se to izrazilo v teh številki 100 milj in 19 dni.

vhod v marino - jasno brez dovolilnice ne gre

pogled na mountain table

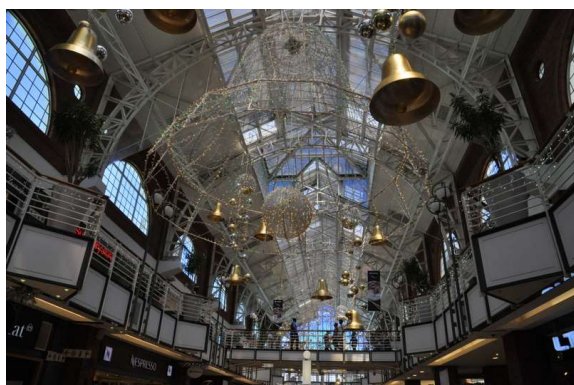
zelo glasni ptiči

6. december 2015, nedelja**Cape Town**

Vesna gre že opoldan preveriti, kdaj ima Dedek mraz v Cape Townu uradne ure. Danes, v nedeljo, do devetih zvečer. Jaz se ji pridružim popoldan in potem skupaj korakava po Victoria Warfu. Že pred desetimi leti name ni naredil ravno ne vem kakšnega vtisa (z izjemo morda akvarija, ki je bil takrat zelo dober), tudi danes je podobno. Šoping avenija ala City park in neštavno mnogo oštarij na Waterfrontu. Ena bolj prominentnih naju gosti za večerjo. Cene se dvojne tistim iz drugih predelov dežele, skoraj take so, kot v Deželici. Razen. Jastog je za naše razmere smešno poceni, le malo dražji je, kot je bil na Galapagosu. Ampak, tam je bil res poceni. In okroglo petkrat cenejši, kot v Ljubljani.

Še pred večerjo pa si ogledava možaka, kako lebdi v zraku. Proti plačilu je to zmago nad gravitacijo dovoljeno tudi pofotkati. No, izgledalo je zanimivo, čudeža pa vseeno ni bilo. S poznavanjem osnov statike se da vse čisto dobro razložiti. Potem se srečava z Michalom, včeraj mu je odletela posadka, danes se mu je pridružila punca. Čez teden dni pa že odhaja proti Sv. Heleni. Dober je, fant pri 34 letih, dober! Svojo barko ima razprodano v vseh terminih, na vseh relacijah. In vidi se mu, da si kar oddahne, ko je kak dan lahko malo sam. Ni veliko takih dni. En sam dan mu pomeni ogromno prostega časa.

Drugo srečanje je bilo z Doro, hrvaško barko na podobni poti, kot je naša. S Spličanom Leonom je Vesna vzpostavila cyber komunikacijo že pred leti, pa smo se povsod, kjer so se nam poti križale, časovno zgrešili. Sedaj se končno srečamo. Poiščeva jih v V&A marini na Waterfrontu, in kaki dve uri klepetamo in popijem nekaj Singha piv (le od kod jim zaloga še iz Tajske, kaj nič ne pijejo?). Je pa tole že kar malo težavno opravilo, hrvaščina nama po vsem tem času teče z jezika precej slabše, kot angleščina. Večkrat se nama nezavestno vrine v stavek angleška, namesto hrvaška beseda. Vidi se, da v pogovorih s tujci razmišlja v angleščini. Pa še na čisto enakem nivoju nismo. Oni vse vedo in vse znajo. Hmm...

waterfront shopping center v božičnem vzdušju

replika neke ladje namenjena turistom

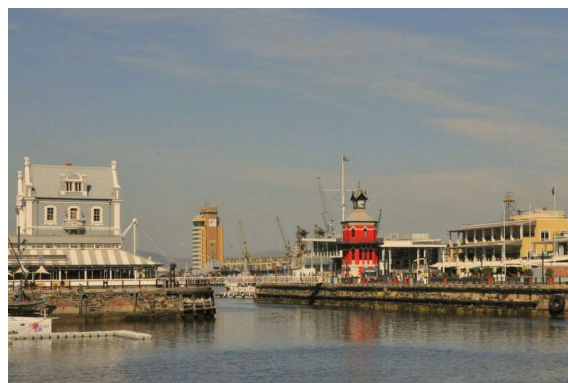
možakar je kar lebdel; ta pripomba o selfijih mi je bila zelo dobra

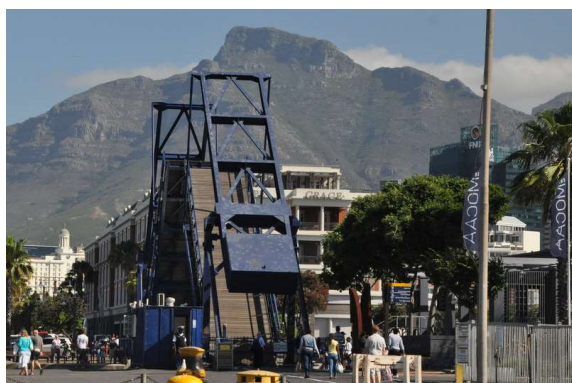
tudi kakšni kipi se najdejo

božička paradiža pred vlakcem

okolica waterfronta

če hočeš priti v marino z barko, ti dvignejo most

Leo pravi, da ima zastavo na jamborju za goste, da ga takoj najdejo

Tonetu so se kar učke zasvetile ob ražnjiču

jastog pečen na odprtem grillu z zeliščno koriandrovo omako - odlično! zraven pa letošnje belo vino

večerna scena waterfronta

tudi tukaj smrekca, sigurno je ljubljanska višja :)

7. december 2015, ponedelje

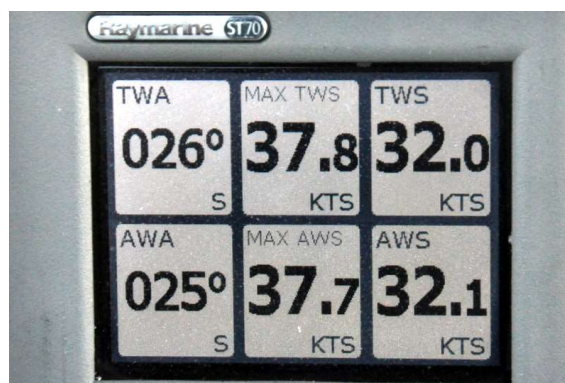
Cape Town

Ponedeljek je in zavijeva v lokalno čendlerijo. Vse lahko uredijo. Resnici na ljubo, ni veliko. Več ali manj le malenkosti, Mala je v zelo dobri kondiciji. Se pa zatakne pri barvah za podvozje. Urejena dežela je to. Na žalost. In temu primerno slabe barve prodajajo. Saj ne vem, ali bi barval tukaj ali ne bi morda raje počakal do Karibov, kjer je spet naprodaj strup. In ne vem ali mi je za podatek o temperaturi morja vredno dati nekaj sto evrov. Ma, se odločim v naslednjih dneh. Vesna je uredila z zastavicami. Za vse destinacije v naslednjem letu. Cena je nekajkrat nižja, kot v Sloveniji. In ogledala si je še druge čendlerije. Le s plinskimi bombami so spet križi in težave.

Precej prevetrena je tale marina, Royal Cape Yacht Club. Poštenih 8 Bf nameriva in tako vleče nekaj popoldanskih ur brez prestanka. Kar hrupno je in barka precej visi, pa je veter v premec. Kako bi šele bilo, če bi bil z boka. Upam, da se tile pontoni ne bodo potopili. So pa prav tako vinkl-vankl, kot po vseh Južnoafriških marinah, kar sva jih imela priliko videti. Niso ravno sejšelski standard. No, tudi cene so daleč od Sejšelskih.

RCYC - polno bark, a bolj malo življenja na njih

poprečno je bilo vetra kar preko 30 vozlov; poprečje treh ur, kar smo imeli instrumente ... sem kar v klancu stala znotraj v barki :)

na mountain table so se oblaki premetavali sem in tja

8. december 2015, torek

Cape Town

Če je cena marine zmerna, so pa zato rezervni deli dragi. Nič ne bomo kupovali, kar ni nujno. Celo dražje je, kot v Sloveniji! Pa so mi vsi pravili, kako je tukaj poceni. No, morda je, moram še kje preveriti. Jutri se zapeljem v kakšno bolj resno čendlerijo in v kak hardware store, morda bo tam kaj drugače. Sicer bom pa spet kupoval preko neta.

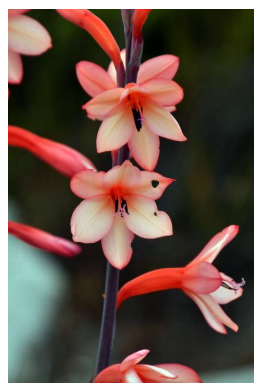
Vesna gre do lokalnega čendlerista, jaz sem spet cel dan na barki. In spet sem na vezi z Ukrajinci. Ko sem njihov evaluacijski ključ zamenjal z licenčnim (ki sem ga pošteno plačal) je vse skupaj nehalo delat. In sedaj skozi pink ponk iščemo, kaj bi lahko šlo narobe. Vsaj odziv imajo dober, tu jim za enkrat ni kaj očitati. Itak pa državi certifikati še sedaj ne delajo po standardu in jih ni možno preveriti. Morda so pa ti certifikati ponarejeni?

enostavno nehali graditi most; razlog: zmanjkalo denarja ali pa zgrešen projekt?

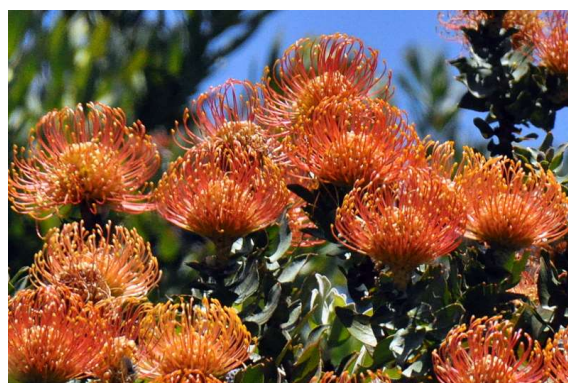
nekaj ptičev iz Mizaste gore

...kar nekaj vrst rož raste na Mount Table

pogled na Robben island iz Signal Hill

pogled na Mountain Table in Cape town pod njim - fotka iz Signal Hill

na Signal Hillu postavljen okvir, da si narediš fotko s pogledom na MT

9. december 2015, sredo

Cape Town

Ob pol devetih dobiva avto, majhnega Suzukija. Dan je lep, cilj je Mizasta gora, na katero se pred leti zaradi megle na vrhu nisva povzpela. Tokrat je v redu. Vreme. Gora pa... no ja.

Že spodaj naju pričakajo plakati, da je vpisana na seznam sedmih novih naravnih čudes, skupaj z eno jamo pri Puerto Princessi na Palawanu, Filipini. Tam sva bila in nama je Tadeja srčno odsvetovala ogled, češ da ni niti blede senca spodobne jame, kaj šele Postojnske jame. Tudi tukaj bi potrebovala koga takega. Z gondolo z vrtečim se podom spravijo trume na hrib, kjer ni nič. No, je. Kafič je in suvenirdžirnica. In tlakovane poti simo-tamo po puščobni ravnini brez vegetacije. That's All Folks!

Ne bom se veliko zmotil, če bom trdil, da je to še bolj industrializiran turizem, kot na Eifelovem stolpu. V kafič, recimo lahko vstopiš pri enih vratih in se nato v koloni prebijaš mimo polic, kjer si jemlješ z njih stvari. Lepo v vrsti, ni prehitavanja. Nato greš mimo blagajne, kjer izdahneš, da bi kapučino. Plačaš, v roko ti porinejo zujalico z ledicami, ki se bo prižgala, ko bo kava kuhana. Ko se torej posveti in zatrese, pobereš kavo iz avtomata v papirnatem kozarcu in končaš za mizo. Popiješ in poješ in potem moraš oditi. Če bi rad še kaj popil ali pojedel, moraš iti ven na izhodu, se sprehoditi okoli stavbe in ponovno vstopiti na vhod, minutka hoje. Strictly one way traffic. Nazaj ne moreš. Hja... malo prestar sem in malo preveč sveta sem že videl, da bi me taka stvar impresionirala. Je pa veliko publike, ki se nič ne pritožuje nad takim načinom ravnanja z gosti. Ovce.

Nivo turizma in turistov na Mizasti gori najlepše prikaže dejstvo, da izrazito prevladujejo selfisti. Izstopijo iz gondole, naredijo selfija, se vrnejo v gondolo in že tečejo novim zmagam naproti. Voila!

Bi bila pa Table Mountain lahko zanimiva v namene rekreacije, če ne bi bilo gondole. Dober kilometer višinske razlike v prijetni klimi je čisto spodoben trekking. Le na vrhu bi morala biti normalna kočica z normalnim pivom.

Sledi vožnja na Signal Hill in ogled barvitnega naselja pod njim. Vesna fotka, kolikor ji pusti baterija. Ob dveh pa v šoping. Čendlerije in zastopnike za barve obdelujeva. Potem odpoveva majstore v lokalni čendleriji, res so neokusno predragi, zahtevava ponudbo za menjavo baterije v EPIRBu in se končno le preseliva v oštarijo na kočerjo. Potem gre Vesna v šoping center po darila za vnuke in jaz na barko v boj z Ukrajinci. Oba sva z izbiro in rezultatom zadovoljna.

Mizasta gora ena izmed sedmih naravnih znamenitosti

Mountain table - 1085 nm

razni pogledi z višine

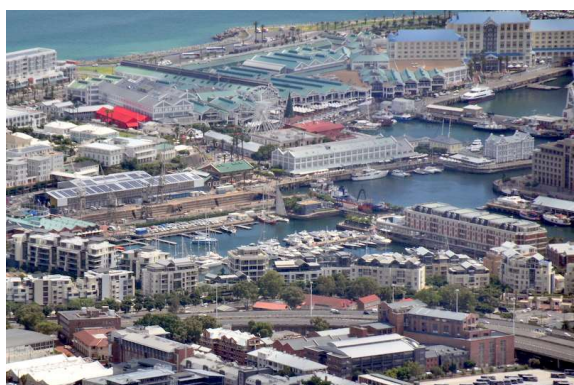
nekateri so se odločili s šampanjcem zaliti rojstni dan na vrhu

pogled na našo marino, ki je sredi pristanišča-kar v redu
fotka glede na to, da je na +1000 nm

ogromen stadion

marina v waterfrontu od zgoraj ne deluje tako fancy :)

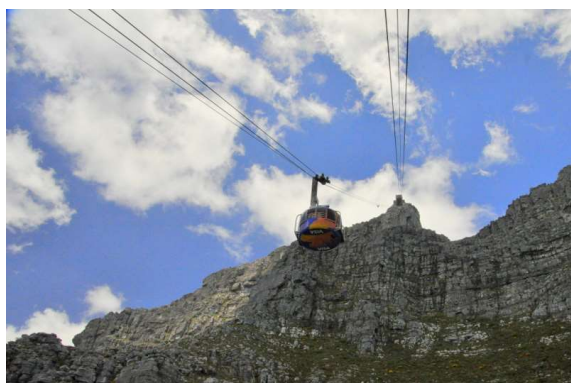
možic, v ozadju Roben Island

sploh se ne loči morje od neba :) ... ni kaj, vse za fotko, pa četudi je pod teboj prepad

med vožnjo se del notranjo v gondoli vrti, tako, da imaš možnost videti vso okolico

visa je velik sponzor na Mount Table...

center Cape Towna, kot vsako drugo mesto v stolpnicah kjer večinoma kraljujejo banke

10. december 2015, četrtek

Cape Town

Dopoldan preživiva za računalnikoma, jaz še del popoldneva. Vesna se prva spravi naokoli in se kasneje vrne še pome, da se ji pridružim. Turistična atrakcija, ki naju zanima danes je četrt, kjer med delovnim časom prebivajo mojstri in prodajalci tehnične robe. Nekaj najdeva, česa tudi ne. Kot vse kaže, se bo saga težav s plinom nadaljevala. Campingaza ne prodajajo, lokalne jeklenke (kot že vse, ki sva si jih ogledala v zadnjih dveh letih) so prevelike za prostor, kjer imava plinske steklenice. In tako bova verjetno še vedno odvisna od plina v obupno zarjavelih kampingazkah.

V marinski banket sali ima neka firma prednovoletno zabavo. Zabava, kot zabava. Hrana, pijača, muzika, govori, rajanje. Tako sindikalno rajanje, kot jih poznamo tudi pri nas. Zanimivost je bila le, da so bili udeleženci našemljeni v mornarje. Vsak po svoje, a vsi na isto vižo. Črtasta modro bela mornarska majica in bela mornarska kapa. Le en je imel na sebi črno majico in gusarsko kapo. Najbrž je bil to šef.

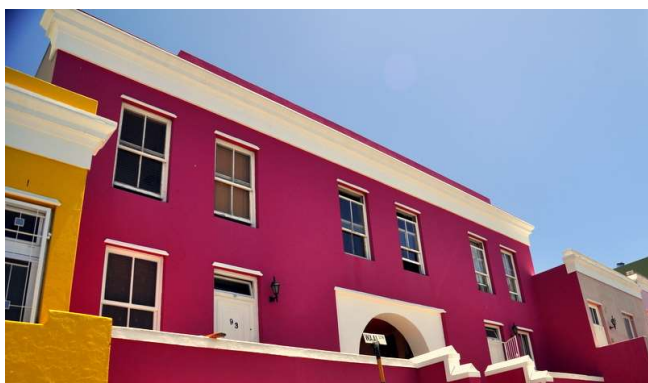
Na poti do Male se ustaviva na Scraatchu. Včeraj sta priplula. Nekaj steklenic vina in malo mezice. In klepet. Ura je že krepko nočna, ko se le odkobacava domov.

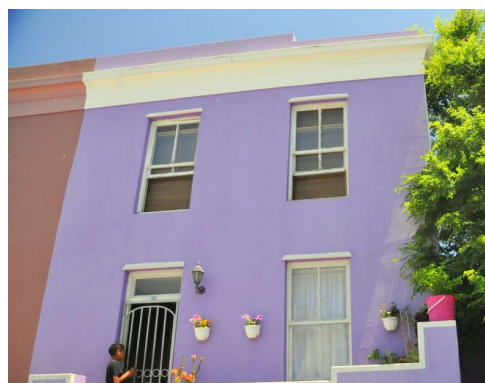
pogled iz Signal hilla na najlepšo četrt v Cape town - Bo Kaap

sama četrt meni osebno nič posebnega, razen, da imajo hiše fasade živih barv

Prelepa, etično pisana četrt z bogato zgodovino stoji na pobočju Signal Hilla. Četrt je znana po pisanih romantičnih tlakovanih ulicah, ki so jih najbolj zaznamovali muslimanski priseljenci

11. december 2015, petek

Cape Town

Težave imam s certifikati, nočejo in nočejo delati. Pa sem spet na vezi z Ukrajinci. Tole postaja počasi že moreče. Problem jim podrobno opišem in dobim tudi podroben odgovor. Vse, kaj s certifikatom ni v redu (veliko zadev je narobe konfiguriranih), mi napišejo in nato dodajo še en stavek, ki pove vse. "In general it seems that PKI infrastructure in your government was set up by people which are completely ignorant of PKI and how it works." In taki ljudje nam bodo potrjevali račune...

Vesna gre po zastavice in se vrne s celim kupom. Tudi s Slovensko. Tako, veliko, da bo primerna za označbo države plovila. Nek se vidi! Če Hrvat, ki ima barko registrirano na Karibih obesi hrvaško zastavo skoraj na vrh jambora (v marini, kjer se zastave po bontonu zvije), bomo pa tudi mi imeli po novem skoraj meter veliko zastavo. Sicer pa, po anglosaški zakonodaji mora meriti national ensign v diagonali toliko palcev, kolikor čevljev meri plovilo v dolžino in se mora, raztegnjena, s spodnjim vogalom dotikati morja. Zastavice za naslednje leto torej imava. Četrtno naše cene stanejo. Celo

velika Slovenska zastava je pol cenejša, kot v Deželici. Popoldan Vesna nadaljuje s šopingom v velikem mallu. Vse si ogleda in nič ne kupi. Tako se dela!

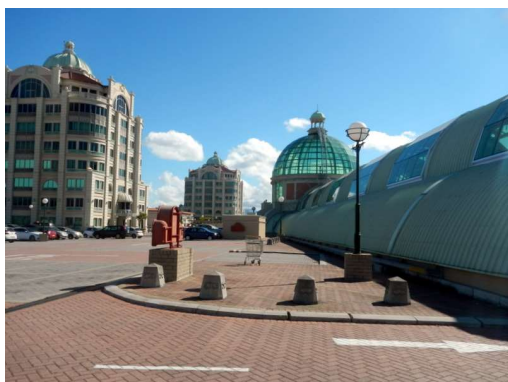
Zvečer se gre običajno na večerjo. Tudi mi gremo. Skupaj z Michalom in njegovo punco Olo, ki ga je prišla obiskat za teden dni. V marini je spet prednovoletna zabava, vse je nabasano polno, pa se zapeljemo na Waterfront. Tam lahko izbiramo med nekaj deset oštarijami, le nekdo se mora žrtvovati in prevzeti vlogo šoferja. Vsi gledamo v tla, ko izbiramo prostovoljca. Na koncu prevzame nehvaležno vlogo Michal. In ura je jutri, ko se vrneva na barko...

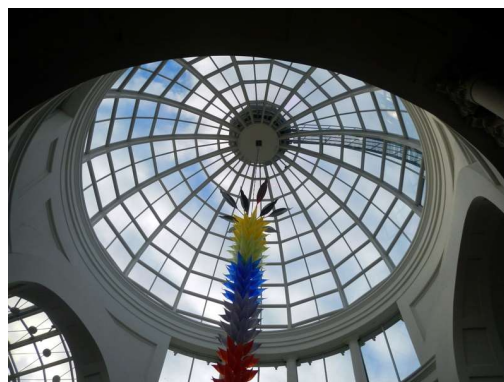
za to ograjo je naša marina ...

v obliki vesoljskega plovila so bili oblaki na Levji glavi

to je na vrhu ogromnega šoping centra v cape townu, res ogromno

notranjost šoping centra

...v glavnem, tudi slučajno ga nisem uspela prehoditi ...

12. december 2015, sobota

Cape Town

Kar si je včeraj ogledala, želi Vesna danes kupiti. Z mojo nesebično pomočjo. No, bolj kot z mojo, s pomočjo moje kreditne kartice. Potem, ko sem nekaj denarja pustil že v čendleriji, se odpeljeva še v Century City, zabaviščno nakupovalni kompleks. Ogromen je in po zaslugi Vesnine perfektne orientacije, imam priliko, da si celega ogledam, medtem ko iščeva trgovino, kjer se je včeraj zmenila za sonderangebot. In danes postala srečna lastnica novega bodyja fotiča. S petletno garancijo. Veljavno v Južni Afriki... Ura je dve popoldan, ko se končno posloviva od podrobno raziskanega shopping malla, kjer imajo med drugim tudi igrišče za otroke. To samo po sebi sicer ne bi bilo nič posebnega, če ne bi bilo igrišče zasneženo. Na 35 vzporedniku, sredi poletja.

Ker Ukrajinci niso še nič sporočili, imam čas za turizem. Hout Bay. Pred leti sva se sicer tukaj že motala, vendar takrat nisem bil pozoren na marino. Dobro ceno so mi ponudili in me zanima, kako zgleda v živo. Ne zgleda. Pojeva lokalni fiščenčips, pa bi bilo spet bolje, da ga ne bi. Opazujeva otroke (in tudi odrasle), kako se kopajo. Pošteno vleče in ko se sonce skrije za oblake, vsaj mene, zebe. Morje pa tudi ni nič toplejše, kot Jadran marca. In oni čofotajo po vodi, kot bi bili v toplicah. Dobri so!

Domov se vračava ob obali. Mirador za miradorjem. In potem pred Cape Townom štau za štavom. Jaz nadaljujem na barki dialog z Ukrajinci, Vesna gre še v šoping kruha. V marinski restavraciji je spet prednovoletna zabava, na sosednji barki je poroka. Žura ne manjka!

sneg sredi shopping centra; celo igrišče s snegom so imeli kjer so otroci z lopatko in kanglico delali potičke

pogled na Hout bay

kar dosti morskih levčkov je bilo

marina v Hout bay

pretep za ribe

*kar na parkingu so imeli ogromen kup rib po imenu snoek
in jih kar tam čistili*

veliko psov in njihovih sprehajalcev v Hout Bayu

kar takole samo v kopalkah so se kopali otroci

deskarja je krepko odneslo, pihalo je pa tudi fajn

pogled na zaliv s prelepo peščeno plažo in kopalci

Camp bay veliko piknikašev, ki so si očitno po dobrem kosilu omislili še plavanje... no ja.... ne bi jaz ...uradno ima 20C morje

pa sem zamudila poroko na sosednji barki

13. december 2015, nedelja

Cape Town

Robben Island je naš današnji cilj. Ola je izlet pohvalila kot zelo dober in tega pač ne gre zamuditi. Usedevala se torej v avto in na Waterfront. Najprej v nakup kart, da greva čim prej na ogled. Vendar. Vse je razprodano in na vrsti sva šele ob treh popoldan. Vedriva na fish marketu. Pa pijem prvo pivo, pa drugo, pa tretje, pa postaneva lačna, pa... nekako le dočakava odhod.

Ampak bolje bi bilo, da ga ne bi. Tako brez veze Unescove svetovne dediščine še nisem videl. In tako slabega vodenja (vodiči so govorili angleško celo slabše kot Kiwiji) tudi ne pomnim. Eno uro preživiva v avtobusu in si ogledujeva prazen in pust otok praktično brez česar koli, vrednega ogleda. Svetla izjema je kolonija afriških pingvinov. Srne, uvožene iz Evrope, me ne prepričajo. Kaj bomo po novem hodili srne gledat na Robben Island in zebre na Brione? Drugo uro je na sporedu voden sprehod po zaporih, ki so eni najbolj nobel, kar sem jih videl. Vodiči so bivši zaporniki. Očitno se jim ni godilo tako hudo, da bi želeli čim prej pozabiti na vse skupaj. Mandela je bil deležen več luksuza, kot smo ga imeli v JLA. Daleč, daleč od grozot, ki sva jih videla drugje. Če samo pomislim na KGBjevske zapore v baltskih državah ali na Alcatraz, da nacističnih taborišč niti ne omenjam.

Še najboljši del ogleda Robben Islanda je bilo nepričakovano srečanje z Ano in Senijo, ki sta se pogovarjali v redki jezikovni kodi. Pa sva jo v trenutku razbila. Vse sva razumela. Še več, tako kodiran pogovor smo nadaljevali kar skupaj. Po Phuketu sta to prvi Slovenki, ki sva ju srečala.

Še večerja na Scraatcu. Tajska hrana za glavno jed in angleška pita za sladico. In južnoafriško vino. Veliko vina.

ob prihodu na Robben Island nas je pričakala množica ptičev - na eni strani črni, na drugi beli

zaporniki so delali v t.i. kamnolomu

neka rezidenca na otoku

svetilnik na otoku

moja malenkost - v ozadju Cape town

...in končno spet mali afriški pingvini

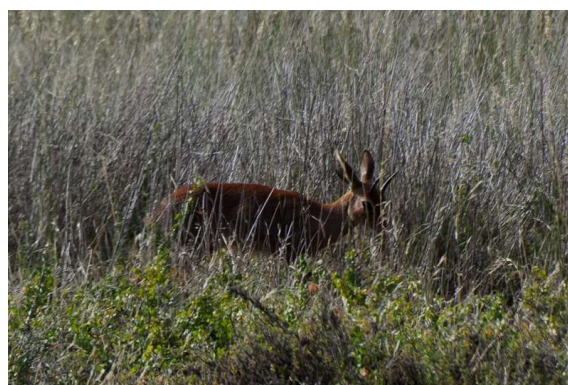
mali pingvin med kelpom

ogromno kelpa

pa še malo pingvinčkov

nekaj divjadi je menda celo iz Evrope

fotografija zadnjih izpuščenih zapornikov

sam bivši zapor zelo urejen

14. december 2015, ponedeljek

Cape Town

Danes gre Vesna menjat baterijo v EPIRBu in oddati vlogi za Namibijski vizi. Jaz bom pa poštil nekaj zadev in se pretepal z Ukrajinci. Pa ni bilo tako enostavno. EPIRB je narobe sprogramiran (bravo naši vrli ljubljanski zastopniki McMurda!). Mala po njegovem pljuje pod angleško zastavo. Tako pove mašince, ko se poveže s satelitom, na nalepki na hrbtni strani so pa pravi podatki. Ah, ja...

Pa to tudi ni tako hudo, ga bodo pa preprogramirali ob menjavi baterije. Bolj zoprna zadeva se je zakuhala na Namibijski ambasadi. Teta Vesni razloži, da sva od včeraj ilegalno v Južni Afriki, ker nama je viza potekla. In da pač ilegalcem ne more dati namibijske vize. Ne razumem sicer tega, tudi Vesna ni, ni ji pa preostalo drugega, kot da odšpancara na immigration in razčisti zadevo. Tuhtajo in se kumštvajo. Vsak po svoje si razlagajo, dokler šef ne odredi, da je vse v redu. Teta z Mavricija je menda nekaj narobe napisala na vizo. Zvečer preberem še sam in ... hmmm ... lahko se razume tako ali drugače. To zna biti zabavno, ko se bova vračala februarja nazaj.

še nekaj posnetkov iz Robben islanda - notranjost zaporniške skupne spalnice je menda čisto taka kot jo je imel Tone v vojski

notranjost Mandeline celice

pogled na celice s hodnika; vodič je bivši zapornik z izredno močnim glasom, pravim govorniškim

z imenom Mandela dobiš od čajev, torb, knjig....

15. december 2015, torek

Cape Town

Najprej se zapeljeva na immigration, da uredimo nesporazum. Pa nesporazum ostaja. Uradniku se nič ne ljubi narediti. Ah, ja... Njegov najbližji predlog rešitve je, da poiščeva mojstrico, ki je to poštempljala in da ona to sama popravi. Kreten! Richards Bay je dve avionski postaji od Cape Towna. Lenobi se enostavno ne ljubi ukvarjat s tem. Moram dobro premisliti, kaj storiti, da se izognem težavam ob povratku. Pa ne vem še, kaj. Sledi namibijska viza. Spet negativno. Rok trajanja je dva meseca, kar pomeni, da je sedaj še ne moreva dati delati. Ko se vračava, bo v časovni gužvi na vrsti še to opravilo.

Potem jaz veselo na delo, Vesna pa v lov za EPIRBom in tepihi. Nekaj ur na telefonih in remotu in popoldan je mimo. Večer je lepši. Klepet z Michalom, Ano in Senjo pod milim nebom na krovu Male. Mrzlo je, v flisih in puloverjih sedimo. Je pa zato pogovor prijetno sproščen. Vsaj nekaj dobrega v sicer zafuranem dnevu.

neverjetne umetnine delajo iz las

sonce sramežljivo kuka izza oblakov

16. december 2015, sreda

Cape Town - Port Owen

Lep dan je, ampak hladen. In državni praznik v Južni Afriki. No, ne glede na praznično vzdušje, je dopoldne na Mali delavno. Danes izplujeva za Port Owen, počasi bo potrebno pripraviti barko za naslednjo sezono. Poravnava še račun v marini, se posloviva od prijateljev in malo čez drugo popoldan zapustiva Cape Town. Ostal mi bo v spominu predvsem kot mesto, kjer je potrebno delati. Službovati. Kot že vse destinacije od septembra dalje. Slabo leto je bilo to, slabo.

Kot uteha nama je vreme. Če odmislim, da sem že pozabil, kako je jadрати v kratkih hlačah in majici, je vse ostalo kot v pravljici. Čudovit sončen dan z nekaj vetra. Ravno pravšnega vetra, tako po smeri, kot po moči. Mala kar prehitro nabira milje proti cilju. Jutri pred sedmo zjutraj nimava tam kaj iskati. No, računam da bo ponoči bolj kot ne bonaca in bova porabila sedaj prijadrano prednost. Bo pa to hladna noč na področju, ki ga nadzoruje Benguelski antarktični tok...

pravšnji veter je bilo treba izkoristiti

danes je bila regata

stadion v ozadju

je bilo tako mraz, da se je bilo potrebno dobro obleči

17. december 2015, četrtek

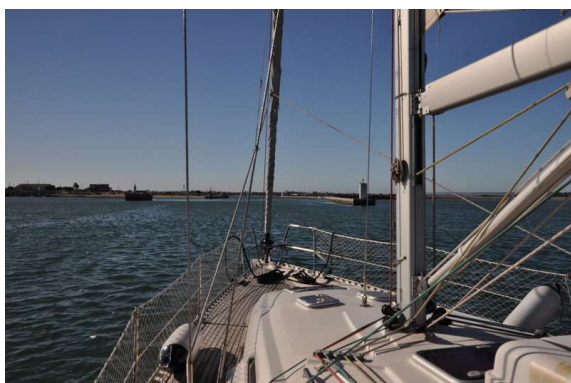
Port Owen

Prvi današnji mail je pripomba na včerajšnjo klasifikacijo Benguelskega toka. Ni antarktični, ampak izvira iz globin oceana. Tudi v redu. Tam je pa temperatura štiri stopinje, če me spomin iz šole ne vara. Noč sem preživel zavit v nekaj plasti cot in čez vse to sem imel navlečen še oil skin s kapuco. Na srečo je sedaj tukaj noč kratka, pa še somrak traja vsakič po uro in pol. Od popolne teme do prve svetlobe je le dobrih sedem ur.

Sonce je že visoko, ko ob pol osmih zjutraj pokličem Franka v Port Owen, da mi da navodila, na kateri privez naj grem. Pa me na vhodu v luko prestreže s svojim čolnom, ga kar med plovbo priveže na Malo in skoči na palubo. Hej! Saj sem, kot prekooceanka. Pit stop na pilot landing point in potem s pilotom na krovu v marino. Voila! No, izkaže se, da je bilo potrebno. Spet nekaj novega. Dobro miljo in pol se vozimo po reki navzgor in cikcakamo od enega brega do drugega. Samo pilot ve kam (in zakaj ravno tja). In potem zavijemo iz reke v marino. Pilot Frank mi daje navodila. Zavij sem, zavij tja, malo počakaj in zavij ostro desno. Sedaj pa ful gas in naprej. Zakaj, hudiča, ful gas? Čez sto metrov je ponton, kamor gremo. Pa mi je kmalu jasno. Globina pade iz treh metrov na dva (le malo manj greza ima Mala), pa na 1,9 in 1,8 in 1,7 in 1,6 in 1,5 in 1,4 in ... naraste na 2,5. In potem še enkrat isto, tik pred privezom. Verjetno ni potrebno poudariti, da je ravno plima (po tablicah 1,6 m nad najnižjo vodo). Hmmm... Ko se privežemo, pogledam Franka in ga vprašam, če ve kakšne so globine. Ja-ja-aj-nou. In doda haf-a-mitr-les-den-jor-draft-bat-soft-soft-mad. Rili smo torej po blatu in se prerinili skozi. Halo!? In kako bom prišel ven? Frank pozna tudi ta odgovor: s pilotom, kako pa drugače! Kot prekooceanke...

Malo se razgledava in potem v office, da se zmenimo za delo. Menimo se, to je res, zmenimo pa nič. Vse je manjana. Ah, ja. Itak pa nimam nič časa. Spet sem cel dan v pisarni pod palmo.

Ampak. Ob šestih popoldan je pa dovolj, vse kar je prav! Vrag odnio šalu. Greva v oštarijo. Na odličnega 700 gramskega tibouna za 8 evrov, pa polže in rakce. In ovčji rep. Ovčja glava bo na sporedu jutri. Jaz se odločim za točeno pivo, open account. Vesna eno malo flaško vina, dobrega vina. Na koncu prizna da se jo je prijelo tega pol litra rujne kapljice. Jasno, običajno sem ji vedno nesebično priskočil na pomoč in pri pitju nase prevzel količinsko težji del, danes se je borila pa sama. Kuharica in kelnerci so čisto kul, imajo pa index of combined ages malo pod 200. Kiwi sindrom. In Ossie sindrom. In ko dobiva račun (napisan na roko, nobenega davčnega potrjevanja, nobene QR kode), naju strumno vprašajo du-ju-nid-dis-pis-of-pejper? Jasno, da ne. Takoj je tu podvprašanje: du ju nid-benk-slip? Hehehe... davčno potrjevanje računov ... hehehe ...

pred vstopom v reko

tudi tukaj neskončno veliko ptičev; med črnimi tudi nekaj belih

beli šef med črnimi

preprosta hiška s fazanom na strehi

lokalna oštarija kjer ženskam ni dovoljeno preklinjati

18. december 2015, petek

Port Owen

Ob pol devetih naju iz postelje spravi trkanje po barki. Frank je že tu in naju vabi na kavico v office. Malo klepetamo in se menimo o mojstru, ki bi strimal saildive (oni isti tip iz Cape Towna je dal danes pol nižjo ponudbo, kot pred tednom, pa je za moje pojme še vedno previsoka) in se ustavimo pri hotelu in rentiču. Hotel bo v bližnjem resortu za pol redne cene, rentič dobiva s 100% popustom. Vse je razprodano in Frank nama posodi kar svoj avto. Brez avta pa že ne bosta, še doda.

In z avtom v sosednjo vas (ki jo lokalno imenujejo city center). Kombinirana čendlerija in hardware store premore nekaj stvari, ki bi bile za mene zanimive. Vrv, recimo, ki je ni bilo moč najti v Cape Townu. Spar jih premore še precej več. Kar ne morem verjeti svojim očem. Heineken v piksnah je po 55 centov (lokalna piva so pol te cene), shiraz v kartonu po en evro za liter. Buteljčno vino, ki paše v moj kakovostni razred (odpadejo vse no-name blended flaške) od smešnih nekaj evrov (Two Oceans Shiraz 2015 je manj kot 4 evre) do manj kot deset evrov za Oranje River Special Reserve Shiraz 2014. In vsa ta vina so odlična. Odlična! Tukaj se bova restockala, to je jasno že sedaj. Mala bo izplula z napol praznimi rezervoarji nafte in vode, da bi prihranila na teži. Kilogrami bodo bolj koristno alocirani...

Popoldan mine v službovanju, kako drugače. Kar preostane časa, se lotim brušenja teaka. Počasi gre. Upam, da končam preko vikenda. V ponedeljek gremo iz vode in potem se bom ukvarjal z drugimi zadevami.

Zvečer sva povabljen v jadralski klub na večerjo. Malo me skrbi, kako bo, ker nikogar ne poznam in malo računam na Vesno, ona je inženir za zveze na Mali. Pa se vse skupaj izteklo zelo lagodno in prijetno. Okoli sto ljudi je že zbranih. Ko vstopiva, naju Frank takoj prestreže in predstavi komodorju kluba. Ta pa kmalu potem vse skupaj objavi na razglasu. Sedaj vsi vedo, da ima klub goste iz Slovenije in vsi nama gromozansko ploskajo. Hmmm, le zakaj, saj sva čisto navadna kruzerja? Takoj naju pozdravi tudi Celovčan, ki pravzaprav edini od zbrane škvadre pozna razliko med Slovenijo in Slovaško. In potem je na vrsti večerja. Odlična hrana in spet nov rekord. Pravzaprav dva rekorda. Odlična večerja (glavna jed in sladica) stane dobre 4 evre. Samo sladica bi bila pri nas precej dražja (tufahija s kepico sladoleda in žlico smetane). Drugi rekord je pri pijači. Buteljka širaza iz Darlinga, posebej polnjena za Port Owen Yacht Club stane (postrežena v yacht clubu, jasno) manj kot 4 evre. Ni več česa dodati? Je! Frank nama plača prvo rundo...

Čeprav sem bil najprej skeptičen glede Port Owena, vidim da res velja tisto o kmetih. Butast kmet ima debel krompir. Za

Port Owen sem se odločil na podlagi cene, 167 evrov na mesec, vključno z lift out in lift in. In še to se je od takrat pocenilo na 150 evrov. Že včeraj sva videla, da s tem boat yardom ni nič narobe. Danes se je slika samo še popravila. Ne, da nič narobe, je izredno prijetno naselje. Nikjer nobenih ograj, nikjer nobenih varnostnikov. Tukaj smo na vasi, tukaj ni kriminala. Razkošne vile, mimo katerih sva se vozila (zvečer in ponoči tudi hodila) so bile vse po vrsti odprte. Kaj res lahko izgleda Južna Afrika tudi tako? Brez electrical fences, wild dogs in armed response? Očitno lahko.

ptiči se zbirajo samo na enem pontonu

19. december 2015, sobota

Port Owen

Zjuraj se prestaviva za nekaj metrov in narediva prostor pod dvigalom. Športni trimaran gre iz vode na barvanje podvozja. To je prilika, da si ogledam dvigalo, ki nas bo v ponedeljek spravilo na suho. Neobičajno je, še najbolj spominja na dvigala v kontejnerskih lukah. V miniaturi izvedbi, seveda. Kako bo to izgledalo z Malo, bo še zanimivo videti. Vsekakor pa je potrebno paziti pri teži. Z brušenjem teaka zato strumno nadaljujem in Mala je popoldan lažja vsaj za 5 kg. Nekaj teže odpade na malček tanjši teak, večino pa na pivo iz ladijske zaloge. Je pa greh piti pregrešno drago duty free pivo iz Langkawija, ko je pa v oštariji postreženo cenejše. To delam samo zato, da bi zmanjšal težo.

Vesna preveri zalogo mesa. Enajst kosov morava pojesti do torka. Kosilo je na barki, večerja je lahko v oštariji. Tak je ukaz šefa ladijske kuhinje. In dokler barka še plava (čeprav zakopana v blato), nimam pravice veta. Večer bi potem smel preživeti v vaški oštariji, ki močno spominja na lokale po Novi Zelandiji ali Avstraliji. Mogoče zato, ker smo na južni polobli? Običajno po takih lokalih na big screenih vrtijo fuzbal. Tukaj ne. Kuharska oddaja je spremljava v ozadju. In kako se bi potem lahko odrekel še enemu kosu mesa? Še posebej, ker si Vesna v tej oštariji ne upa protestirati. Jasno, da ne, ko je pa nad šankom velik napis, ki opozarja vse dame, da je v lokalni prepovedano preklinjati, ker so poleg njih tudi moški...

No, plani se niso uresničili. Danes so na sporedu lokalne televizije (zelo lokalne, tiste, ki se jo gleda le na Mali) polinezijske pesmi in plesi. Ko jih je konec, se nama ne ljubi več naokoli. Obujava spomine. Polinezija je definitivno najlepši del celotne poti. Če kam, bi šel nazaj na Pacifik. In, bojim se, da bi potem tam tudi ostal...

danese sem odtajala meso iz zmrzovalnika in se zgrozila: 11 zrezkov (sv. in govejih); uf, danes sva pojedla le tri, ostane jih še 8 za ponedeljek in torek ... težka bo; meso je iz Reuniona, Madagaskarja in Sejšlov ... Tone je opredelil vsa tri porekla kar z indijskim bufolom, kravo zaradi slabše

kvalitete napram afriškim mesom

Tone preživel dan z brušenjem teaka, jaz pa za compom službene zadeve

je opazna razlika med brušenim in nebrušenim, kajne?

zaradi blatne reke naj bo pa še fotka blatne barve :)

20. december 2015, nedelja

Port Owen

Včeraj začeto brušenje teaka sem danes dokončal. Skoraj. Popoldan se mi ne ljubi več, še za brusilnik nedostopna mesta moram pobrusiti ročno. Manjana. In potem še vse skupaj naoljiti, da počaka do februarja. Opažam, da bi potreboval malo dopusta. Ta tempo je prehud zame. Čas, ko ne delam, je zapolnjen s plovbo in sedaj bi moral pa še barko rihtat v soboto in nedeljo. Malo morgen! In ko bom v Ljubljani, bom spet zaseden 24/7. Jaz bi pa najraje sedel na prijetnem soncu in bral knjigo. Kar tako, knjigo. Knjigo, ki bi bila zanimivo branje in katere vsebine si ne bi bilo potrebno zapomniti. Nobenih wikipedij, nobenih pilotov nočem.

Vesna se dopoldan zapelje do sosednje vasi, popoldan pripravi meso. Vsega morava pojesti, se glasi ukaz. In tako jeva golaž iz zmrznjene indijske krave, namesto da bi zavila na južnoafriški steak v oštarijo. Ali se temu lahko reče, da jeva vojne zaloge?

Trimaran, ki je šel včeraj ven, je šel danes nazaj v vodo. Vmes so ga pobrusili in dvakrat pobarvali. V 24 urah. Ko pripomnim lastniku, ki se pritožuje nad barvo, da takole na hitro ne bo dobro, mi odvrne, da ve. Ampak nima časa in tukaj se to tako dela. Če mislijo meni tako delati...

v vasi zraven stojnice prodajajo posušene ribe

pa lubenice tudi - očitno se je sezona začela

vikendica nasproti Male; pokrajina je zelo pusta na tem koncu

lepotec na nasprotnem bregu

21. december 2015, ponedelj

Port Owen

Danes gremo ven! So nas že večkrat poskusili spraviti v suhi dok (ker smo pač prekooceanka s pilotom na krovu), pa se je vsakič (ob oseki) izkazalo, da je tukajšnji dok bolj blatni, kot suhi dok. Kakorkoli, danes nas dvigalo za kontejnerje dvigne. Najprej pa moram podpisati (kot pred operacijo), da barka ne tehta več kot deset ton. Podpišem. In na srečo, gre vse kot po maslu (Frank je bil malo živčen, hmmm...). Tudi zajetna količina blata na kobilici ni prevagala tehtnice na rdečo stran. Na ono nad deset tonami, namreč.

Takoj (po uri pavze) se lotijo dela. Ampak. Čas tukaj teče drugače. Pressure wash običajno traja slabe pol ure in je narejen, ko je barka še na dvigalu. Običajno tudi stane (recimo) okoli 150 evrov. Tukaj traja dve uri in stane 25 evrov. Upam, da to ni samo vaba. Kar na hitro se namreč odločim, da mi naredijo še to in ono. Če so vse cene take... Ponudbe kar zbiram. Le teak brusim sam. In mi je že kar malo žal.

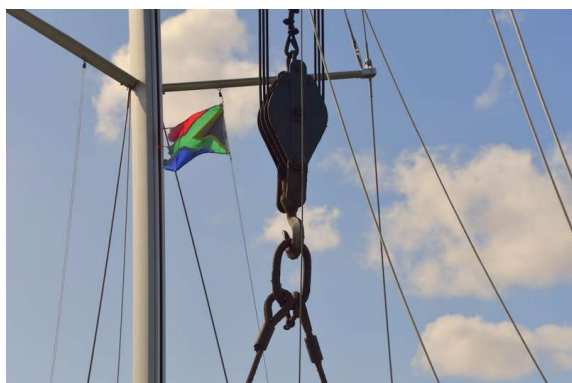
Ob pol sedmih zvečer, ko je sonce še visoko, končam in Vesno nekako le prepričam, da nočej ne bi jedel indijskega bufala, ampak pravi dobri južnoafriški steak. Lokalna birtija, kjer ženskam ni dovoljeno preklinjati, je zaprta. Skok v avto in v dva kilometra oddaljen city center. Hotel v tej vasici premore Steak House and Seafood Restaurant. Ajde, da vidimo. In vidimo! Polkilski steak je po 7,5 evra, jastog in pet šrimpov pa 9 evrov. Oboje z roštilja. Braai. Buteljka širaza iz Darlinga je 5 evrov. In zakaj že bi jedel indijsko sveto kravo, predelano v golaž?

Mala se pripravlja na dvig

a bo prav zataknil ali ne ?

in tale kaveljček naj bi držal Malo ?

očitno je blatna kopel in malo pluženja po blatu bilo dovolj, da je spravilo dol skoraj vse školjke

no Mala je na kobilici prinesla s seboj še malo blata - dokaz, da je bila v blatu!

bo treba bokobrane očistiti blata

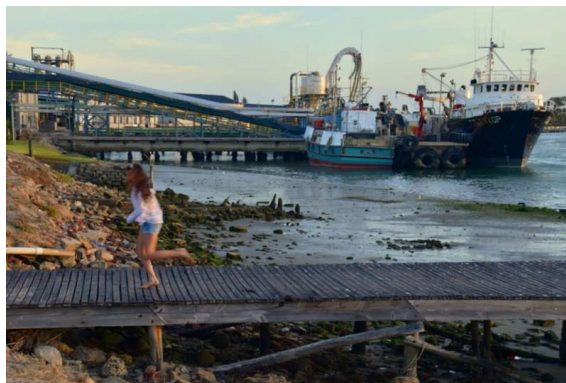
da ne bo kapitan bil preveč živčen, so mu dali vrv v roke

Land rover je po dvorišču vozil Malo na stojalu

pranje barke je trajalo kar dolgo

tudi ribiške ladje lepo sedijo v blatu

pogled iz oštarije na sončni zahod

jastog je bil okusen

22. december 2015, torek

Port Owen

Ura je skoraj poldne, ko končno uspem zapustiti razkošen hotelski apartma z bazenom in pogledom na marino. In roštiljem na terasi pred morjem. Na oglje! Ampak, kaj mi vse skupaj koristi, če uporabljam le mizo. In računalnik na njej.

Frank pripravi predračun popolne zamenjave podvozja. Cena dela je nizka, manj kot 15 evrov na dan (na dan, ne na uro!). Je pa zato naračunal deset dni dela. Hja, morda je res deset dni, če delajo delavci, ki na uro zaslužijo slaba dva evra. Prav huda motivacija za hitro delo to res ni. Da je zadeva še bolj bizarna, je brusni papir dražji od dela. In najdražja je barva. Narobe svet. Kakorkoli, cena na koncu sploh ni več nizka. Pa jo kar na hitro znižam. Nič ne bomo brusili celega trupa, samo tam naj se brusi, kjer je barva odstopila. Več kot prepolovim ceno. In hkrati naročim poliranje trupa, hic.

Potem se lotim rednega letnega remonta kanalizacije. Čiščenje kanalizacijskih cevi ni ravno delo, ki ga najraje opravljam, ga je pa treba enkrat letno narediti. Danes je bila čisto spodobna prilika za to. Vesna se spravi na bokobrane in jih lepo očisti. Če bo že trup na novo olišpan, ga res ne gre kar takoj zasvinjati z umazanimi bokobrani.

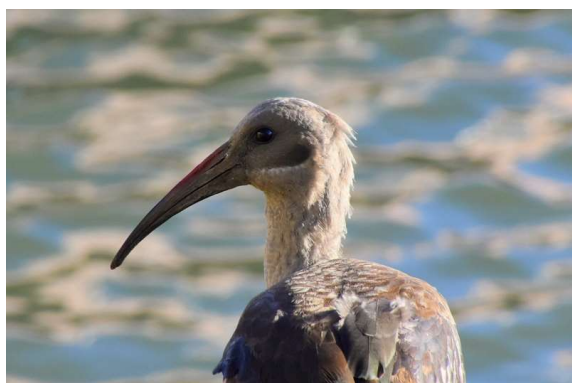
Večerja danes odpade, ni časa in ni volje. Pojejo mašince na tistem delu apartmaja, ki je sicer namenjen druženju večjega števila ljudi, na mizi v jedilnem predelu dnevne sobe.

Tonetov pogled s postelje: direktno na roštilj - to je prava lokacija !

ko sem odprla vrata na teraso so tako hitele proti meni, da so stol podrle :)

zelo sramežljiv, kar velik kljunač

ni fehtarske narave kot njegove prijateljice račke in goske

kaj dosti se mi ne dogaja, ker večino časa preždim pred compom

pogled s terase; danes popoldne je grozno hladno pihalo, dopoldne pa brezvetrje

ta je pa včerajšnja: oštir je kar sam zaigral na kitaro in pel v barčku, kjer sta bila samo dva gosta (pa ne midva)

23. december 2015, sreda

Port Owen

Jutro je delavno. Dopoldan tudi. Potem se prestaviva na kavico, skupaj s posadko Evite, ki se tod mimo vrača s potepa po sosednjih državah. Najeli so terenca ter se z njim potepali naokoli in v njem (bolje rečeno, na njem, kajti na nivoju koles so se sprehajali levi) tudi spali. Vse nama morajo razložiti o Zimbabveju, Botsvani in Namibiji.

Potem je na vrsti barka. Pospraviva tendo in jo očistiva. In dava sušit na ograjo. Potem gre Vesna do frizerja, jaz se zatopim v delo in čez dve uri se vrneva po tendo, ki je ... ovita okoli dvigala. Vsa je od šmira. A-ja-ja-jaaaah! Samo še za v smeti je. Trudiva se sicer z vsemi živimi kemikalijami, pa nič. Ta tenda nama očitno ni bila namenjena. Že narejena je bila prevelika in ni lepo stala na ogrodju, potem se je pa še v zadnjem mesecu v Južni Afriki tako umazala od vseprisotnega prahu v Richards Bayu in Cape Townu, da je ni bilo več možno lepo oprati.

Naša lepa državica me spet razveseli. Tisto, kar so včeraj objavili v novih navodilih (po katerih vse skupaj brezhibno deluje že od začetka decembra - vsaj tako se hvalijo po medijih), so danes spremenili. "Sorči, zmotili smo se" je vse, kar so v svoji aroganci znali napisati. Ravno sem sprogramiral spremembe, pa jih bom moral spet. Kot že tolikokrat, se je spet izkazalo, da je vedno modro malo počakati, če se dela za državo. Samo kaj, ko ja pa nervoza prisotna drugod in si ne morem privoščiti ležernega odziva.

Kakorkoli, posloviva se od Franka in večer končava - na večerji. Kot se za zadnji večer spodobi, z dvojno porcijo alkohola. Uf, dobro je tole njihovo vino, dobro. Če bi imelo pa kaj manj, kot 14% alkohola, pa tudi ne bi bilo nič narobe...

veliko hiš je naprodaj v Port Owen

večina je brez žičnih ograj

hiša mojega frizerja - cene so zelo ugodne napram SLO; poleg tega pa še oddaja dve sobi

ob morju močvirje kjer živi veliko ptic

flamingoti so ves čas tiščali glave v vodo

pisano močvirsko rastlinje

jata črnih dolgovratih ptičev

urejeno naselje ob močvirju

24. december 2015, četrtek

Port Owen - Cape Town - Istanbul

Višek sezone je in prevoz v Cape Town je malček triki. Normalno bi zato najela rentiča, sedaj so pa vsi razprodani. Pa se je Vesna pred dnevi zmenila, da se peljeva z "nekim prevoznikom". Some carrier se danes zjutraj izkaže kot some courier. Iz Port Owna v Cape Town bova torej dostavljena s paketno pošto. Vsak v svojem avtu, ker je poleg šoferjevega sedeža le še en sedež. In midva sva take vrste paket, ki se ga najlažje posadi na sedež. Jasno, nisva edini paket v avtu in tako imava poleg vsega v ceno vključen še site seeing. Vsak svojega, da se bova popoldan lahko prepucavala, kdo je videl več in lepše stvari. Ker je šofer vsak oddani paket vestno zabeležil in zahteval podpis prejemnika, me je malček skrbelo, da vratar v Yacht Clubu ne bo hotel podpisati mojega prejema in da mi prevoznik čela ne bo poštempljal z napisom DELIVERED. Pa se je na koncu vse lepo izteklo.

Yacht Club je socialna marina, veliko nas je, ki smo se spoznali na Maskarenihi. Honalee je tu, pa Altrove in Gosi, Evita in Scraatch. In seveda special guest star, Mala. Štirinajst po številu. Paula je organizirala predbožično skupinsko kosilo. Jemo, pijemo in klepetamo in čas kar prehitro mine. Potem pa v taksi in na letališče. Ceste so prazne popoldan pred božičem, takoj smo na cilju. Najprej tax refund, potem čeking. Lepa dežela je to. Dedek Mraz je neobdavčen. Sistem pa zanimiv. Pokažeš robo, predložiš račune in dobiš z zneskom davka naloženo kreditno kartico, s katero lahko kupuješ ali dviguješ gotovino kjerkoli po svetu. Le v Južni Afriki ne. Pa imava spet en dodatni kos plastike v denarnici.

Policaja na izhodu pobaram, če naju spusti nazaj z našo vizo. Nou-vej, je strumen v odgovoru. Ok, očitno bo treba romat na Dunaj, hic! Vesna še odda razglednice, ki jih do sedaj še ni uspela. Tudi tiste iz Lesotha.

In potem s Turki v Turčijo. Upam, da ne letimo preko Rusije.

božično kosilo v Royal cape yacht club z jadranci jadrnic iz Evite, Goosi in Altrove
.... lepe praznike v južno afriko se vračava začetek februarja 2016

s Tonetom sva se vozila vsak s svojim dostavnim vozilom; pot je med drugim vodila mimo ogromnih nedolgo od tega požetih žitnih polj

in jasno veliko vinskih kleti s predelovalnico

mesteca so si več ali manj podobna

trgovinica z domačim medom; v oči so mi padle lutke: beli ljudje s črnimi rokami

nešteti vinogradi

žito, trte ...

požeto žitno polje

25. december 2015, petek

Istanbul - Ljubljana

Nismo leteli preko Rusije. In tudi, če morda smo, nas niso sestrelili. Najbrž zato, ker je bil avion več kot pol prazen in se za tako malo potnikov ne splača trošiti municije. Turkish je to linijo uvedel pred slabima dvema mesecema in še datum je tak, da je pol prazen avion čisto pričakovan. Pijemo, jemo, gledamo filme in - ne spimo. Čeprav sem se lahko raztegnil preko dveh sedežev in je bil let šolsko miren, očesa nisem uspel zatisniti.

Za danes sva imela plan izlet po Istanbulu. Pa si jaz premislim in potem se premisli še Vesna. Pozabila sva, da bova morala romati preko meje. Dvakrat. In potem trogati ročno prtljago s seboj. Ko zagledam kilometrsko kolono pred šalterji z immigration in ko mi fant na transfer desku pove, da naj kar računam uro do uro in pol enake procedure pri povratku, me vse skupaj dokončno mine. Verjetno je mojster malo napihnil zadevo, ker Turkish to daje gratis in manj kot je zastojkarjev, bolje je za njih - a vseeno. Pa še mrzlo je zunaj. In Istanbul dobro poznavam.

Dan tako mine za mašincama. Sam se celo sprehodim v lov do trgovinic z denarnico v enem in boarding passom v drugem žepu, pa se popolnoma enako opremljen tudi vrnem. Kljub na prvi pogled velikemu številu trgovin, se hitro izkaže, da je izbira precej borna, če ravno ne kupuješ cigaret, špirita ali ženskih parfumov (moških ne prodajajo).

Še en let in še enkrat se moramo izogniti Rusiji in bomo v Sloveniji. Zvečer nastopa babi v glavni vlogi, ko bo vnukom razlagala, kaj vse ji je Dedek Mraz natvezil, ko ga je srečala v Južni Afriki.

med drugim na letališču tudi restavracija s kaviarjem in kamčatka raki, jastogi ...

pide, bureki ipd ..

tudi na letališču praznično okrašeno

no, piva, pa čeprav lokalno Efes, na letališču ne bomo pili iz dveh razlogov: ni vročine, da bi te žejalo in pa cena...uf....